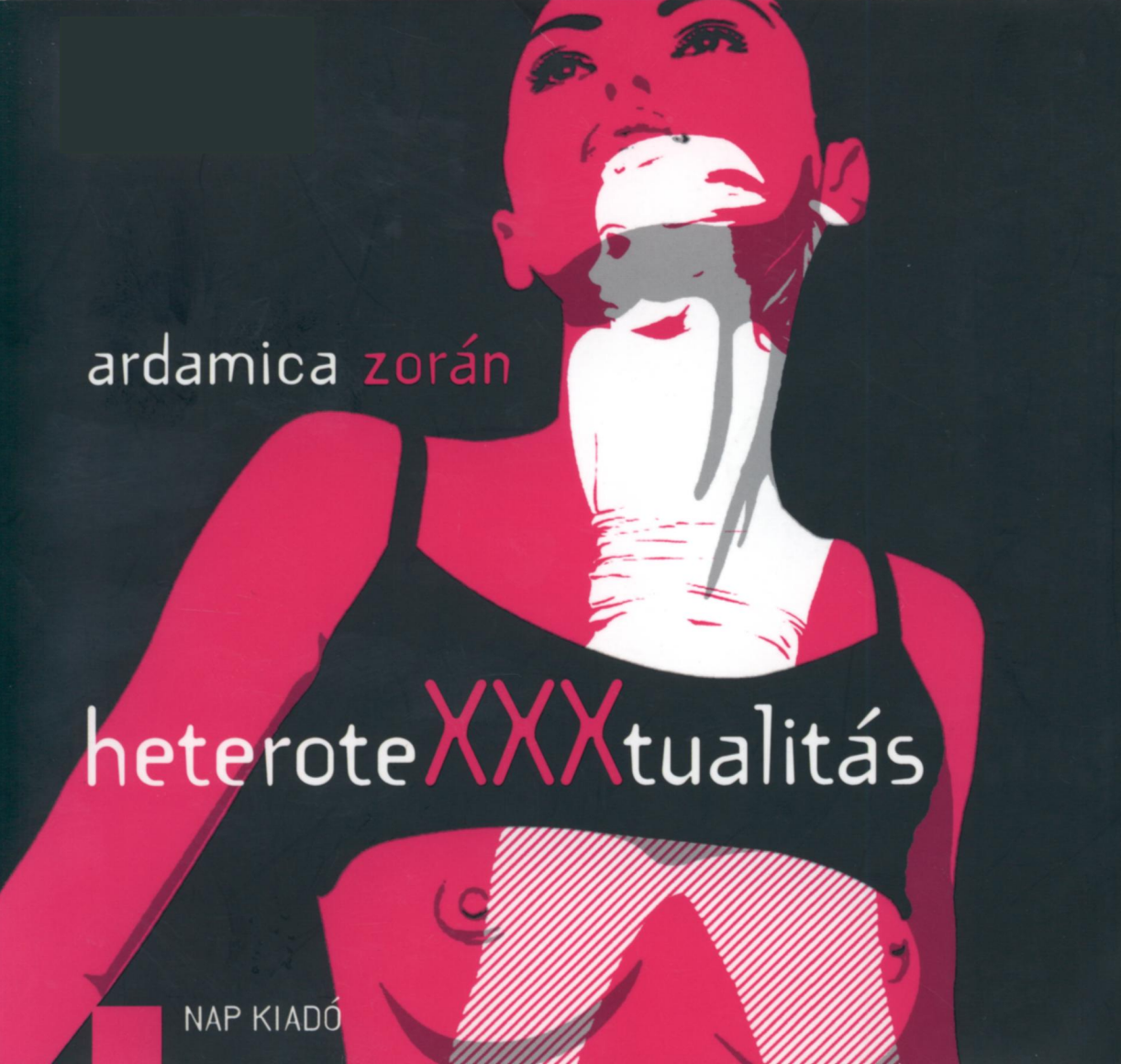

ardamica zorán
heterotexXXXtualitás
NAP KIADÓ

Ardamica Zorán

heterotexxxtualitás

Ardamica Zorán

heterotexxxtualitás

NAP KIADÓ
Dunaszerdahely

A kötet megjelenését
a Szlovák Köztársaság Kulturális Minisztériuma (Pozsony) támogatta

Kiadta a NAP Kiadó – Dunaszerdahely, 2005
P. O. Box 72. 929 01 Dunajská Streda
www.napkiado.sk
Felelős kiadó: Barak László
Felelős szerkesztő: Csanda Gábor
Első kiadás. Oldalszám 120
Nyomdai előkészítés: NAP Kiadó
Nyomta: Valeur Kft., Dunaszerdahely

© Ardamica Zorán, 2005
ISBN 80-89032-72-9

„mást mondanak és mást jelentenek”
URH

„Vannak állatok. Például: én.”
Farnbauer Gábor

„egymás ellen kijátszott hagyományokból”
Hizsnyai Zoltán

„Nyeld le, ha kell, kígyó, nyeld le egész fejem is!”
Janus Pannonius

extrovert

Ha majd egyszer újraszületek

Ha majd egyszer újraszületek
senkinek sem árulom el
hogy vagyok
leszek
    csak úgy
titokban, láthatatlanul
gyönyörű lányokat erőszakolok meg
(he-he, majd néznek,
mitől támadt orgazmusuk...)
gátlástalan leszek
    és hullarabló
        és politikus
nevelhetetlen
        szabad
a miniszterasszonyok
mellbimbóit ollóval
levagdosom
bárkinek a fülébe köpök
utálnak majd
    engem, a láthatatlant

és szeretnek is
    személytelenül
csöppet sem lesz terhes az élet
csak a becsvágyamtól
kell szabadulnom...

csókold meg kérlek a homlokom
nagyon beteg vagyok

A gyíkok halála

biztosan zöld
színű, a delfineké fehér,
a macskáké meg
lila
csak a miénk fekete
és a lovaké

dinnyemagok

a dinnyemagok – vérbe fagyott
négerek,
kiköpdösött sorsok

zöld héjú univerzumukba
visszavágynak

Kedves J!

Száraz szürkésfekete gallyakat látok
és táncoló lányokat
g
lehulló fátylak
a bőrön simuló
selyem nesze...
szürkésfeketén simuló

érzések

hogyan is kerülhetnének ide szomorú füzek

meg persze téglafalak

menetelnek gyalázatos

újévek
a teraszon
menetelnekráncos ősz másodpercek
a teraszon
        az óra felé
szomorú lihegés
nyolcad hangjegyek
végtelen szünetjel

Tél

keserű bajnok a tél
őszt verő szomorú gyilkos ember
nem haragszik
de ez a dolga
mint a rendőrnek
    beborít mindent a halállal
kurva nagy hófehér tisztaság
lesz

maszatold össze a tüntető hibákat
bűneidre ne emlékeztessenek
fagyassz meg mindent
vacogj te is
jégálom verjen tanyát
szép kerek jégkunyhófejedben
csupán eszkimógondolatok
fűtsenek
ugorj meztelenül fejest a hóba
tavaszig várunk
akkor bukkanj fel
    levegőért

Örökké

a rekviem már
elkészült
Mozart már belehalt
d-mollban meghalni
rák helyett...
milyen nevetséges
táncold el a magányt
d-mollban
énekeld el a sikolyt
de ne hidd hogy létezel
hogy látsz
hogy számítasz

Sok fehér kutyafog
a szőnyegen
és banális gondolatok
a pohárban óvszer
a szádban rágógumi
a mennyezeten agyvelőd
ágyadon vér

véredben hamburgerek
és halál

halottak a könnyek
csak a gyilkosok élnek
örökké

Talán ha

újra mernénk
ölni
túlélhetnénk az erkölcsöt
hősiességet, humanizmust
nem rettegnénk a vértől
ha kihegyeznénk késeinket
megköszörülnénk fogainkat
megedzenénk szívünket
ölni kéne
új gyilkost, új erkölcsöt
véres kézzel megenni ellenségünk
máját, szerelmét felnégyelni
mi mindent kéne tenni
és egy kicsit még lenni
főnévi igeneveknek és zsíros ke-
nyérnek kiszolgáltatva

üvegszilánkok
lélekcsörrenések

üvegszilánkok
lélekcsörrenések
vérző kezem
lehull
        az átok
                holnap
kiröhögöm a könnyeket
megsiratom a kacajt
mocskos padlókon szaladoznak
perceink
agyunkat lassan megeszi
a rozsda
üres borítékot hoz a posta
most a szürrealizmus következne
de műsorszáma technikai
okok miatt elmarad
helyette súlyos gondolatok
potyognak meglékelt
koponyádba: poharadba cukor

a kivégzőosztag tagjai
nyakkendőt kötöttek
tagolatlan mondataid hűtlenek hozzád
minden mozdulatod verset ír a hóba
s a zongorahangok már nagyon távoliak

Az emberek félnek

látni a csillagokat
s a csillagokban
a fény gyermekkorát
tudják
amikor egy sugár
megsimítja szemüket
meghal vagy
már nem létezik régen
az emberek félnek a halottaktól
főleg, ha azok fénylenek

átkozhassam

igyunk a látomásra
mely fölpörgeti az időt
tüdőm alatt a fogaskerék
csak úgy reped...
égeti a torkom az
éget a
de fáj
szesztörvény ez
ne féljetek!
igyunk a vegetáriánus
absztinens hazugokra
a jó szentekre
politikusistenekre
igyunk a halott részegekre
kurvák zsebére és
álszent méretekre
mértéktelen szomjam
hülye ördögére
utálhassam a szeszt
beteg másnaposan
átkozhassam e sorokat
végre

hanem

még ma is hallom ahogy
s közben a varjak
a lovak fejére ülnek
még ma is látom ahogy
de azért már
nem annyira kecsegtető a jövő
szóval még ma is
hiszen
a dolgok nem csak úgy
hanem

rabszolgavágy

lassan kifogy belőlem a tinta
a hegyem is kopott
és köpött is pacákat
mintha
már nem volnék jó semmire
pedig az ujjak még markolásznak
s meleg zsebekbe tolnak
nem szemétdombra

szolgaálmaim
kérlek töltsetek újra
pár kriglit szívesen lehajtanék
aztán fejem lehajtanám
s átadnám homlokom
a papír simogatásának

csak élhessek még
élhessek
sorsom kedvéért
kék vonalak tonnás kváderjeit tolva
én a rabszolga

per

xxx töredék

mint Szabó Lőrinc
Buddha tenyerén
kicsi vagyok én
majd megnövök én

szonett, amelyben baráti jobbot nyújtok Mizser Attila néked örülök hogy nem használsz féket irány a papír jer talán jobb ott…

beledumálok megint a létbe
ahogy a költők szoktak olykor
okoskodva mert ez komoly kor
beledumálok megint és hébe-

hóba szoktam pendülni egy húron
álmos órán bölcs öregekkel
lázadok máskor köpetekkel
a nyelvet: gitárt vajúdva nyúzom

pedig a nyelvnek nincsen is bőre
s a szívnek agynak romantikának
nincs bizony ezért mindig fáznak

s a szó csak dönget e dőre főre
beledumáltál a létbe megint?!
oktondi költő! – fedd és megint

kapálva ködöt

Márkus-Barbarossa Jánosnak

tököt találva állok itt ma hetykén
tüzes szakállra látok ej de rőt ő
mesél emlékekből vigyor'gva nőt sző
históriákba épp hogy belelesvén

talán ma én is álmodom és esvén
hibába újra látom ifjúságom
amint a múltból rám röhög barátom

fogatlan szájjal köpköd – kurva álom
csöcsök pinák közé időm kiáltom
az életet de szánom s úgy szeretném

kapálva ködöt inni borom – elvén
a rímet kölcsönt hagyva francba éppen
szerelmem csókját viszonozva szépen
tököm találva állni mint heves mén

Mi a tlon?

Z. Németh Istvánnak

csúszkálni a lét-idegcsomókon
majd botladozva csücsülni seggre
áhítozni a szépre és nyugodtra
s hogy szopna múzsa művészi kegyre

találni nyelvét agyadba nyomná
költőként állsz majd urad elébe
kinyalt agyaddal nyergelhetsz verset
öntesz trópikus italt e lébe

koktélod lesz így sok metatextus
kattan a bilincs könyved zárt cella
alkony és balkony elmaradt szexus

mozdulni hamar rímekért kell a
népnek a szózat higgye hogy Nexus
vére a tiéd époszra fel ma

...ak

A költők és a zenészek
halottak mind
vagy élő halottak.
A költők és a zenészek
meghaltak mind
vagy elhagyottak.

sajgó rímeik ritmusa
halálpatak
hamis dallamok hangja
halálhalak

rozsdás húrokon a szavak
véres fogú csüggeteg denevérek
elalszanak.

Radnóti

sok sebből vérző
őszinte halálraítélt
magányos angyal
csatornák mocskában
dobogó melegség
jéghegyek között
romantikus pátoszhozó
rozsdás processzorgalaxisok
fölött
lép
lép
lép
lép
halad
lassan halad
háta mögött fények
halad, lassan halad
a kereszt felé
a gödör felé
az osztag felé
a gázkamra felé

a villamosszék felé
a politikai éleslátás
és a felejtés felé
szívében
költők erkölcse
messiások gondolatai
lábában visszerek
homlokában és agyában tüskék
szárnyán fekete olaj
lép
lép
lép
még néhány lépés
és talán megment minket
önmagunktól
vagy talán mégsem
még néhány lépés és
otthon lesz
még néhány lépés
és mehetünk mi is
a dolgunkra
mert az előadás
véget ér
nem sejtjük

miről szólt
mert léptei nem dübörögtek
tüdőlebenyei nem hörögtek
hangszálai szét nem repedtek
nem volt valami nagy látványosság
tulajdonképpen a jegy árát sem érte meg
de talán nem is fizettünk
csak eztán fogunk

én nem vagyok proletár

ó én nem vagyok proletár az én apám melós volt legrosszabb munkában patkányok és mérgek között gyilkos íróból lett azzá az én anyám falusi szegény béres asszony lánya a városba került hogy robotoljon gyárba varrodába járjon hajnalonként csomagoljon két szelet idő közé egy szelet kenyeret apámnak a szúrós mérgek és a bűzlő hullák mellé melósok voltak az én szüleim ma rokkantak nyugdíjasok és rokkantak a gép elkapta őket maradt elég helyettük elég fehér holttest az utcán a versszakokban és a megszűnő undorító munkahelyek végtelenített szalagjainál

jártam az iskolákat sorra kisvárosi poros utcákon izzadtam nagyvárosi mocskos utcákon tapostam a bárgyú rabszolgakövet hogy végre hogy soha ne legyek proletár emlékezve mit tettek a kommunisták apámmal szúrós mérgek közé száműzték könyvei mellől anyámat is beszorítva a présbe olcsó borokat ittam olcsó söröket ittam büdös talponállókban fáradt pályaudvarokon szent asztalokra könyökölve elaludtam jártam a nevetséges iskolákat az egyetlen reményt kijártam őket sorra szembeszálltam minden nyakkendős tanárral és akadémikusok képeit cipelő betonfallal

belerohantam a külvárosi forradalomba mely szembe jött velem nekem homlokon csapva további életem apám örömében anyám féltő kínjában könnyezett nemzedékeken át örökölt súlyos könyvekbe illő könnyeket a véres szemű kommunisták az urak akkor messzebb somfordáltak a lámpavasaktól ó én nem vagyok proletár én nem öltem urat egyet sem akasztottam fel csak plakátokat ragasztottam

panelfalak sápadtan hámló bőrére tán ezért jöttek vissza a nyakunkra a komcsifejű nagyurak elbújva olcsó aranyuk mögé amiből nem értettem semmit

elhiszed ugye attila én csak jót akartam mindenkinek városi parasztnak paraszt városinak szemüveges élhetetleneknek az íróasztaloknál apámnak anyámnak melóztam rozsdás gyárban söpörtem végtelen leköpködött utcát leköpködött diplomával éjjeli műszakban írtam verset és dalt ami reggel megszólalt és elhalt évekig tanítottam nevetséges iskolákban népet és gyereket komolyan vett mindkettő mint koporsót ígérő orvosi leletet poros utcákat nyaltam megettem róluk a kilométereket mezítláb felgöngyölítettem a tereket és kitapétáztam velük az aluljárók dermesztő szelét punkok őszinte füleivel hallottalak hajam sólymok torzonborz nászágya betűid közé lógott összezavarta őket és a nőket akik szeretni féltek ó én nem én nem vagyok proletár hallod bal oldalam nincs is s ha van elállja sándor miklós endre meg te is rendre s nem is látom a sok csóró havertól a bal kezem ütni se tud s lassú volt mindig a gitárhúrokon szegénylegényekkel álltam sorba fegyvereket fojtottam borba magyar borba elküldtem ha kellett bárkit a vörös pokolba botladozó rímekbe fojtottam csörömpölő lelkem

de élni nem tudtam

feküdtem csak a részeg síneken ugye pajtás mulatunk robotoljanak az apák ugye

gyáván sose ugattam csak véres-habosan nevetségesen a csillagok röhögtek hangos sugarakkal néha sápadtan sokszor vörösen mint a kicsorduló fájdalom a romantikus versek repedt szélein koldus vagyok pátoszkatedrálisok lépcsőin ülő büszke koldus nem tüdőbeteg proletár büszke koldus aki visszadobja a pénzt ha vigyorogva adják semmiért dolgozom ingyen inkább hazudom magamnak azt hiszem megoldottam mohikánszívvel mindent attila

már megint tele van veled az eszmélet és a rend az öntudatos szabadság szövedéke ott vagy minden hülyeségben és templomban idegbajos káromkodásban politikusok bányaakna pofájában mint a terjedő rák a testszövetek támadható szálai között illegális anarchista aki ha győz elpusztítja önmagát is bámulsz ki szemrehányón a kötelezővé torzult könyveidből menedékverseket rombolva keserű porig mit bámulsz a lelkiismeretünkbe odaátról vizenyős olajfoltos rímek mögül hisz annyira sem értelek mint a füstös mókuskeréknyi életet mint a prédikáló nőket az egyenruhában érkezőket akik igazolványt kérnek vagy pénzt vagy szivacsos életet

rakjuk meg azt a nagy-nagy tüzet égessük el az embereket is meg a kommunista urakat is meg a tehetetlen gyáva önkéntes rabszolgákat az istenadta népet ami kivégezne minket hogy húsunkat felfalhassa s a vemhes lázadások hiába reménykedő méhét elvetélt érzések csecsemőit imakönyvek bugyuta versikéit és a mormoló öregasszonyok fogatlan hangját égessük el pofátlanul a bérelt magány bűneit a duna otromba jegén kuruc dalokat üvöltve japán mikrofonba

trans

xxx rondó

hangzatos papíron összetépett szavak
molyrágta mondatok temetetlen betűk
hangzatos papíron összetépett szavak

halott lehetőség meddő ismétlése
adatott csak nekik

mint ennek a sornak itt a vers közepén

halott lehetőség meddő ismétlése
adatott csak nekik

hangzatos papíron összetépett szavak
molyrágta mondatok temetetlen betűk
hangzatos papíron összetépett szavak

xxx rondó

ne vegye komolyan senki mondandómat
mert szavam nem számít pihe csak a szélben
csóró kis góliát homlokomon sebbel
halott gondolatok száradnak a számon

ne vegye komolyan senki mondandómat
útszéli csavargó szava úgysem számít
villoni érzéssel senkit el nem kábít
dadogó világunk szonátához gyáva

ne vegye komolyan senki mondandómat
s ha érteni akar fejembe másszon be
kutasson agyamban kavarja keverje
de meg ne szeresse szürkeállományom

ne vegye komolyan senki mondandómat

fallikus

soraim hatoljanak be
testedbe
annak minden zegébe
és zugába
legfőképpen agyadba
fejed minden nyílásán át:
szem-, szájnak (szajhának), fülnek
ingere a szürkeállományban;
ostoros sejtjei fertőzzenek
vagy – nagyképűségem esetén
– termékenyítsenek
szavaim perverzitásának
szavai érzelembe
rendeződjenek
fallikus értelmük
barázdálja gondolataid
termőrétegét

(különböző okokból tisztelettel ajánlom

Németh Zolinak,

Szűcs Eninek,

esetleg Kocur Lászlónak,

meg persze a szlovákiai magyar
kommunista literátoroknak
jövőképük kristályosodása érdekében)

avantgárd füstkockákban

avantgárd füstkockákban
keserű hangok
lebegnek
picasso primitív nőalakjai
rámosolyognak
erőtlen nyögéseimre
feketén hullámzó szem
éremszőrzetükön kubista
hajók úsznak a naturalizmus felé
destruktív happening az álmaimmal
magyarán
szétcseszik formalista terveimet
kénytelen leszek
a romantikába menekülni
szimbólumok és ópiumgőz
közé
levert forradalmak és legyilkolt
becsületek mellé
fekszem
aztán eltűnök segesvár
határában mint petőfi

a füstkockák mögött
kis varróleányok
pinájára gondolva
a fene ebbe a nagy forradalmiságba
még mindenki belehalt
miért nem lehetek én
agyatlan proli akinek a főnöke az atyaisten
mindig csak a forradalom meg a rock and roll
egyedül a világ ellen
egy szakadt farmerben meg egy csomó dalban
őrület
mikor leszek már jól fizetett középkáder
Káder János a második emeletről
halott haverjaim sírjaikból kimásznak
jól seggbe rugdosnak
és hazafiságra köteleznek
igazuk van egyébként
de legalább egy sört hozhattak volna
megitatnám a lelkiismeretem
ha már szót kell fogadnom magamnak

kiírom magamból

kiírom magamból a vesém
kiírom magamból a májam
beleimet eléd
papírra szavalom
gyönyörködj szívemben
te állat olvasó
hasson meg hasnyálmirigyem
szépsége
csak a végbelemhez érvén
jöhetsz rá tolvaj
lelkemhez semmi közöd

könyvjelző

csak egy könyvjelző az életed
néhány bölcsesség között
legszívesebben pipáznál de
beteg vagy a nikotintól ha
kimenekülsz a papírlapok
préséből s nem mutatod meg
hol tartunk éppen a
világtörténelemben s merre tart
vélt érzelmi fejlődésünk –
ismét pipázni volna kedved
mint vén indiánoknak s
borissza bajuszos 19. sz.-i
magyaroknak – nem is igen
vagy hasznos számunkra
bevallhatod magad se tudod
mihez kezdjél öngyilkosságod
is csak konzerválhat a
következő könyvtári
nagytakarításig amikor
felfedezik megsárgult
múmiádat egy soha senki által
nem olvasott szándékosan
elfeledett kötetben

xxx 1

imádom az O
oralitását
kiszippant és Ó
milyen élvezettel
(pedig hangalakja
szokatlanul melankolikus
már-már az ú-val vetekszik)
aztán ajkain lecsurog: Q

xxx 2

a zárójelek
hüvelye is izgat
() vagy ( )
az eldugott
ki nem mondott
szavakat rejti
és a szemérmest
sosem az állítmányt
kivéve ha azt az
állítmányt
én helyezem belé

nincs már

Nincs már ember
a gépezetben
átzuhant a korláton
saját korlátain
kiesett a raci
onális
indusztrialitásból
és kiszabadult a
posztszocialista maszlag ragacsából is
most még zuhan
az utolsó ember
a mátrix szövegei
alatt repül éppen
Nincs már underground
csak undertext
s a nyelvfilozófia testét
senki sem
hinti be
szerelmetes vörös rózsaszirmokkal
az aktus után

psicho

a metajelentés
a jelentés skizofréniája
minél szélesebb a jelentésmező
annál homályosabb a textus
személyisége

a metatextus
a szöveg Ödipusz-komplexusa

a fentiekkel való
foglalkozás
az értelmezés-megfogalmazás szintjén
az alkotás paranoiája

ösztön és értelem

ösztön és értelem
választ és habozik

az értelem értelmez
ösztönöz
és habozik
az ösztön
nem ösztönöz
nem értelmez
nem habozik
választ

minim

vers helyett
tán
elég néhány szó is
vagy pár betű
csak legyen elég érzékletes
színes
ízes tapintható meg miegymás
csöppnyi hangulat
érzésekkel fűszerezve
lelocsolva vágyakkal
minek az a sok rím
mesterségbeli költői tudás
trópus szinesztézia meg posztszürreál
érthetetlenség
egy gondolatnyi impresszionizmus
három frázissal megspékelve
éppoly hatásos lehet
mintha vers lenne
vagy szimfónia
nem kell szavakkal
képeket mázolni

mert még a végén megdidicsér valami
őrült kritikuss
aztán megnézheted a
szabadságod
elkötelezett vagy
ha nem vállalod
ellenség leszel
komolyan vesznek majd
ó jaj
elhitetik veled
amit beléd magyagyaráznak
le sem mosod magadról
hogy komoly alkokotó lettél
nem szabadulsz
kénytelen leszel megtanulni
az elvárásoknak megfelelő verset
írni
bekerülsz a tankönyvekbe
a csitri csajok szidnak majd
akár az unalmas babitsot
megutálod kedvenceidet
de a sínekről elkanyarodni lehetetlen
csak kisiklani lehet
örökre

ökre
te a művészetnek
pedig az igazivészet
az igazi
a mű akadémikus
minimum kell mert a több
minimum doktoranduszt csinál belőled
vers helyett
tán elég
pár hangulatos
gondolat
amit lehetőleg senki nem ért
te nem írod le
s így senki nem olvas
igenis megteremthető
a belső költészet
csupán érzékelhetetlen
a kívülálló számára
illetve közvetetten érzékelhető is
aki szeret
biztosan megérzi hogy éppen nem vele
vagy
hanem gondolataiddal
verseiddel
a kritikus meg éhen dödödöglik

ami szintén érzékelhető
forradalmasítható a költészet
hallgass
igen hallgassköltészet lesz a neve
itt
a ló túlsó felén
ami változatlanul van olyan érdekes
mint a másik
de senki nem lát ide
hát ismeretlenül ítélik el

néha úgy érzem – Ó

néha úgy érzem valaki nem feltétlenül isten megírt engem s csak irodalmi fikció vagyok valaki emlékezetében s kivetülök az ő referencialitásának jövőbeni terébe

Ó, miért vettettem ki a valóságból?

néha úgy érzem valaki rólam beszél általam az én számmal az én életemben s én csak ezért élek még

Ó, miért lettem metaszemély?

mintha valaki helyett valaki fejében élnék gondolatai mátrixfilmjében cselekedeteim nem képesek visszahatni a valaki akaratára

Ó, miért lettem bábu?

szereplője vagyok életemnek ami viszont csak egy olvasat

Ó, miért gabalyodtam az intertextuális realitás hálójába?

csak egyetlen olvasat a sok közül egyetlen a sok párhuzamos dimenzió között mely bizonyára empirikusan is megismerhető de a tapasztalat ma már belevész saját

relativitásába

Ó, miért én vagyok a világmindenség Buddha tenyerén?

csak egy jel volnék akármi vagy akárki jelölője

Ó, miért vettétek el tőlem önmagamat?

néha úgy érzem nem én érzem magam valahogy hanem valaki

Ó, miért kényszerítetek belém valaki mást?

néha úgy érzem valakit érzek magamban aki nem én vagyok de lehetnék ő ha a jövőben lemondanék magamról

Ó, ki mondja meg, hogyan lehetnék s azután maradhatnék önmagam a végtelen erejű présnek ellenállva, és az az önmagam vajon én lehetnék-e egyáltalán?

up

„Ebek a magyarok,
ebek, ebek, ebek,
hűségtől ugatnak,
bajtól nyüszítenek.”

Nagy László

szonett-töredék

halott cigányok koldulnak az utcán
öreg zsidók dobnak pénzt nekik
a járdákon rég megfagytak az álmok
ami maradt azt széttéphetik

Analitikus análpolitikai szabványtöredék

A fekete-fehér békeharcos:
Maholnap nemigen eszem-iszom tüzesvizet!
Te is így gondoljuk?!!!
Kultúrpolitikailag...
Én sosem keveredem ellentmondásbeeee!
Önmagammal sosem!
Egymásért soha!
Soha-ha-ha, ha önmásért hasem!
Értem?! Nemigen...
Kérem a következő örvényjavaslatot!

szonett az irracionális ösztönök térnyeréséről

beletenyereltem egy jó nagyot
a bölcsesség kontextusába
a tudománynak nyers húsába
egy lila szégyenbillogot hagyok

értetlen bámul sok docens állat
bagolyprofesszor tanársegéd
guvadó lomha szemmel feléd
s pelenkafélsszel néz nem von vállat

vajon mért lila az ösztönbélyeg
a megfontoltság fonákja mért
racionális! ó kérj segélyt!

csak úgy! köpöm flegmán véleményem
ok nélkül! szenvedj tudóslegény
nincs válasz fogd fel te te te te tehénlepény

eljöve fénye

eljöve fénye a régi időknek
századok mállanak széjjelgörögnek
látod emitten az aktualízist
csőere nyomja a vérbe a krízist

archaizálom a mostokat így is
módi a posztm... de te félted a nőket
nem premodernek e lányok a zágyon
szertegörögnek a foltok ha vágyom

rímeket kínzani rémeket hágni
diszkurzív férceket sorra elvágni
bármire lőni fehéren a cuccot

óhajom állja a sáros időket
élvezi outsider énjeim csokra:
kamera bámul a kurvazsivotba

mindenesetre járványvéres

a járványügyi középosztály
jelentette hogy terjed csendben
osztályozták majd hívtak engem
megtudjak mindent amit eltosztál

pofozógép emberke lelked
kiterítem rá szabásmintát
önmagaddal egyforma légy hát
ami jár azt szó nélkül elvedd

és elfogadd hogy így van ez jól
egyenszerelem uniálom
tilos gondolni: „de utálom”

konzervszabadság finom édes
felelősségre sosem éhes
talán az élet lehet talán lom

mindenesetre járványvéres

bitang rabszolganép

bitang rabszolganép
gyáva és vak csürhe
tele műanyaggal
pógár proli rendszert
hizlaló mintakö
zéposztály tudd meg hát

én ember helyett vagyok

kísérleti emberek között vagyok tudós vérbeli kromoszómalánc melyben kódolva minden ösztön és homeosztázis minden orgiához nyugodtan rombold le amit világnak hiszel műanyag emberke én a vad állatfertőzés majd megjelölöm neked neked neked vizeletemmel az álszabadság maradékait ondómmal a valódi szabadságot döbbenj rá végre a végre a nőket lángvörösre festik hogy begerjedjünk estig vágyaink zacskója fölfeslik
várja már
az állat
neked-benned

én ember helyett

én ember helyett vagyok állat
adagold túl magad énvelem
ez állatot karodba szúrd be
legyek benned a lényegem

vírus leszek az eszed tokja
a szexuális vágyad ott
ahol csődöt mond az elmélet
hát nyald ki szépen a gyakorlatot

fogalom helyett képzelet
cserepekben a külvilág
úszik a kód a vérfolyón

jelöli árad és helyed
nem segít gandhi sem dzsihád
s nyalod a rendszert álmodón

úszunk a nagy magyar takonyban

úszunk a nagy magyar takonyban
„kortárs patkányok között”
én és magyarság-emlékem
s V. úr ki Pestre költözött

szánkból politika bűze
úszunk dinnyehéj után
nagy takony kivet magából
hullámzunk valami hamis Dunán

lefelé mindig csak lefelé
ahogy kocsmákhoz lépcső
úszik föld alá búvárként
kocsmabúvárként mint késő

vendég lihegve kurva nélkül
látjuk a nemzet alszik épp
történelmébe belekékül
A. úr nem érti semmiképp

késztünk hat évszázadot végül
vagy hetet nyolc nem lényeges
megszopatott a történelem
most vegye be a kékerest

rém

nemzetálom (egy lászlófelvonásban)

magyarok lógnak mindenünnen ahova nézek
mindenünnen csak bazi nagy meg aprócska
magyarok lógnak le és ki át meg ahova nézek
egy csomó halott egy csomó szökevény egy
csomó magyar gyökeret szánó rezervátumi jövevény
egy csomó retek tizenöt ötven csak vegyetek jövő
héten már nem lesz ilyen friss meg hát a
lótetyű is megrágja
az egész világ meghágja hiszen magyar az
istenadta ősi nemzet virágmúlttal vagy csak pici
szörnyetegek akik egyenként belefférnek egy
III/III-as dobozba használtan már az STB-skatulya
is nagyon jól megteszi satöbbi satöbbi a fene aki
megeszi ezt a sok mindenhonnan lógó minden
honnal megkent magyart belelógnak az életembe a
levesembe néha még az európai boldog végtelenbe is
igazán nem kellene mindig előjönni ezzel a
hímzett magyarsággal az ember nyugodtan már
nem is ehet nem is sírhat nem kefélhet

mindenünnen a magyarokat látja ezekkel mindig csak a baj van s ha nincs megeszik egymást elsiratják egymást megkefélik egymást egymással megtesznek bármit saját magukkal persze nem törődnek viszont peckesen nyáladzanak büszke tohonya kutyaként lógó és kopott nyelvvel

kihalt népekkel már nincs ennyi gond de ezek a magyarok idegen kézzel szinte elpusztíthatatlanok aztán meg ki győzi kivárni hogy olyan marha lassan pusztítják ki magukat sokkal lassabban mint egymást:

nincs rosszabb a magyar magyarnál talán csak a nemzetiségi magyar aki nem egészen magyar éppen ezért még magyarabb a magyar magyarnál is ez az a fajta amelyikkel nem bír sem a többségi nemzet sem a magyar nemzet sem a saját nemzetiségi bandája ez aztán mindent elkövet hogy megmaradjon de közben azért is hogy megdögöljön ezek az alakok irtják egymást kollaborálnak a többségiekkel a kommunistákkal a kapitalistákkal de még az ügynöklistákkal a pistákkal a szent pistákkal is amíg bele nem pistulnak aztán kicsit elméláznak elbéláznak és még még még sorolhatnám tesznek-vesznek a máért meg a

máértban csak a miért nem érdekli őket de miért is érdekelné félig nemes nemzetrész ez ír de nem olvas rozsda marja ez a marha akkor mar ha alkalma van ha nincs teremt a saját farkát is lerágja aztán meg nincs mivel pisilnie meg szaporodnia kedvenc eledele az ilyen-olyan támogatás jó sport a koncsport koncogjunk egyet a minisztériumba első díj dotáció de minek a koncogás kocogás lótás-futás hiszen a lobbi a lényeg lobdide ugye meglobbiztuk magunknak most döntsük el kiaza magunk bazmeg mert mindenkinek nemjutbazmeg mondom lobdide hogy is írják azt bével nem bélával és pével haladunk a pébe ilyeneket duruzsolnak ha odafigyelsz hallod szörnyű egy népség a fele beledöglik a munkába a másik fele meg a szemétségbe a harmadik fele meg mindkettőbe a negyedik fele meg a három fél csatájába az ő esetükben nem érvényes a matematika sem a törtek sem a megtörtek sem mert bár mind a két fele vagy három vagy négy magyar nemzet hovámégy csakavilág végire szóval a négy fele megdöglik valahogy mindig marad belőlük néhány bújtatott példány a statisztikusok dicső seggére való azaz hírnévvel övezett valagára realitás

valaha portyáztak csatáztak valaha vezették az
öngyilkossági statisztikát ma meg csak az
ungarische világtalant vezetgetik neki a falnak
nagyot koppan akkor de el mégsem hallgat jár jár a
lepcses pofája akár a túl okos korsó amíg be nem
törik vagy meg nem tömik a nagy hungárus
félzsíros csökkentett koleszterintartalmú
EU-bélyegzős mannával s belé nem fúlnak hisz már
rég nem dúlnak csupán dúlnak-fúlnak olcsó
műanyag már a koporsó is a szív is a könyv is
fröccsöntött kokárdák mögött a jövőben tehát
hátrább hátrább a magyarakkal

a jövőben bezzegbazmeg fejlődik majd a
turizmus múzeumokat kreálunk elárvult sírjaikból
gazos temetőikből és házaikból a nagy magyar
skanzen kilenctől ötig nyitva áll tessék csak tessék
vegyenek hímzett abroszt formás köcsögöt kézzel
font véres huszonöt lövetű karikás ostort egyenek
gulyást gulyásból főztük s a halász levéből vörös
halászlevet tessék csak tessék egyenek maga meg
mit ácsorog ott tátott szájjal mint autentikus
magyar fasz a lagziba'

én kérem azt hiszem magyar vagyok nem turista

a küszöbön túl

„... a küszöbön túl
már nem magyar vagyok”
Bereményi Géza

a küszöbön túl már nem magam vagyok
a küszöbön túl már nem vagyok magam
a küszöbön túl már nem vagyok magyar
de csak kívülről nézve

mert valójában már csak a kintiek miatt
már csak kint csak külsőre vagyok magyar
mert előttük nem tagadhatom
mert értük még mindig
a franc essen bele
magyar vagyok
kénytelen vagyok
magyarnak lenni
de már igazán
már nem annyira
amennyire voltam egykor
már utálom őket

soha senkivel nem volt annyi bajom
mint a magyarokkal
engem a magyarok tettek tönkre!!!
engem a magyarságom juttatott ide
magyarságom küszöbére
a határra
amit sosem éreztem azelőtt
ezután már sosem lehetek
szabadon magyar
csak kényszermagyar
aki becsületből nem adja fel
becsületből a küszöbön túl
önmagam küszöbén túl
szívből magyar már sosem...
annyira amennyire
kényszer és külső elvárások nélkül
voltam szívből magyar
s vagyok ehelyett
szívből szabad mohikán

jutott neki megint a vége

jutott neki megint a vége
jutott neki a fuss el véle
a kutyafüle macska farka
sokat akart a tarka farkú
s jutott neki két csokor barka
nem minden balek farka tarka
nem minden lámpa ami fénylik
nem minden élő ami lénylik
s nem minden magyar ami rémlik
rém nagy a lik: a szakadék itt
a szakadék hit s a hit mégrémít
zombik járnak menyasszonytáncot
rázzák a rongyot meg a láncot
húzd rá magyar ne gondolj a korral
öblítsd le szlovák tokajské borral
üvölt az I. mohi kán
s én: az utolsó mohikán

ami maradt

évszázadok kalászaiból
kötött majd oldott száraz kéve

költők horpadt sírjára téve

down

habzanak

söröskrigli teteje az ég
habzanak a bárányfelhők
gusztusosan kemények
add már uram az esőt

húsevő városokban
vízszemű estéd sok van
húsevő pinák várnak
eltörtek inak szárnyak...

csirkeszárnyak rossz slágerekben
kurvakomoly gondolatokat göngyölítenek fel
a rímek-mekk
miközben az ég továbbra is olyan gusztusos sörhabokat
gyurmázik nekem
a húsevő pinák meg nem
habzanak
ennyit a szomjúságról

a csirkeszárnyak gusztusosan kemények
és ez nagy erény

mert gusztusosan keménynek lenni
ma már a fasz se bír
csak az amerikai elnök hiszi magáról
hogy kemény – ez viszont gusztus dolga

szárnyalnak hát a sörbárányok
fenn az égen
a giccs határán
rossz slágerek szárnyalnak velük

én meg szomjazom
de sok a bajom
jaj de sok bajom
jaj de sok a majom
egy egész bolygónyi
nem tanulunk a szomjúságból
nem tanulunk

ha sör folyna a pinádból
nem is volna pinaíze

de a nem létező bajszomról
ugyanúgy nyalnám le a habot

hogy a fenébe kerültek ide a csirkeszárnyak?
és a rossz slágerek?
és a rossz slágerek?
ez is gusztus dolga
ez is gusztus dolga
rúgja meg a bolha
a húsevő városokat
inkább a pinád nyeljen el örökre
mint budapest
hogy nyalom ki a szívit nekije morekám...
ugye DJ Nyócker?

táncoljunk má egyet az asztalon végre
folyjon a sör vére
hiszen habzanak
habzanak

Amíg a lányok szépek

amíg a lányok szépek
– félre én sosem lépek –
így múlnak el az évek
becses egyhangú évek

groteszk verseket morgok
csak szakadt gatyát hordok
az ember így is boldog
hiszi nem hiszi boldog

eljön a halál érted
könyörögsz istenre kéred...
érted is nem is félted
életed szaros léted

félted és kéred és ...meghalsz
amíg a lányok szépek
becses egyhangú évek
múltak el
meghalsz
többé fagylaltot nem nyalsz

szakadt gatyákat hordunk
végtelen szaros évek
hullnak szét morgunk
mérget
mérget adj boldog mérget
dögöljenek meg a férgek
melyek majd testedbe tépnek
mint becses
egyhangú évek
lelkedbe
már rég véged

de siralmas nékem

el kéne indulni
a világnak menni
virágködöt enni
folyó vérét inni

borozgatni egyet
buga jakabékkal
balassinak nőit
csábítni szándékkal

de siralmas nékem
mai szolgaságom
nem megyek világnak
félek nem találom

nem találom benne
se pénzem se helyem
úgyis az ég alatt
hálok rendületlen

kurva mán az anyja
szakadt a gatyája
ennek a világnak
menjen a pinába

virágködöt egyen
a büdös franc benne
ha minden jó lenne
hát igaz sem lenne

majdnemblues

szürke cigifüstben
sötétbarna bluesok
hé fiúk amott ül
magában egy túzok

hajnali vacsorák
izzadt részegségek
félszeg tántorgások
rólunk is mesélnek

rímeket vesztesz el
rímeket keresel
reflektor a napfény
hosszú haj a szélben

nősténycsókok sora
öreges kamaszkor
férfiálmok bora
tipikus fáradtság

elnyújtott triolák
groteszk majdnembluesok
mostan akkor inkább
a francba elhúzok

akinek nem tetszik

punklór

poénokra csöppen
fényes őszi takony
megtelik ilyenkor
punkokkal a bakony

fura kép de mindig
jobb ha jőnek punkok
s megisszák a kocsmát
mintha lőnek tankok

jártak már itt többször
bakancsos leventék
a falakat sorra
vérünkkel bekenték

bakancsosok járnak
a vidéken megint
öreg néni nézi
aztán már csak legyint

részegek a lányok
a helyzet nem komoly
szép őszi természet
lágy ölén ne bomolj

azt hiszed hogy verset
írsz a háborúról
és hogy már mindent tudsz
derűről borúról

röhögd ki magadat
magadon míg lehet
33 után
sem mindig lehetett

33 után
eljött 03
nulla nulla hetes
csak filmen téblábol

atombomba helyett
vírusbomba repül
aki nem is várta
annak sokba kerül

politikus bácsik
beszélnek zöldeket
vöröset és barnát
sok hülye szörnyeteg

felkiáltójel vagy
naiv rímeiddel
primitív az eszed
talán inkább idd el

őszinte hülye vagy
bámulod a bakonyt
várod a messiást
könnyeidbe takonyt

kever a sors megint
nehogy komolyan vedd
akinek nem tetszik
nyalja ki a
fejed

besúgóblues

ő is besúgó volt a kétszínű állat
ő is besúgó volt a kétszínű állat
fel is jelentette párszor az apádat

besúgott a szomszéd a brummogós medve
besúgott a szomszéd a brummogós medve
azóta is táncol mindig jó a kedve

ilyen volt a nő is sziszegett a kígyó
fülekbe az ágyban sziszegett a kígyó
akkor sem hallgatott ha benne volt a kígyó

besúgott a haver legszebb szeretője
besúgott a haver legszebb szőke nője
hogy a sírját a gaz tegnapra benője

besúgtak a kurvák besúgtak a papok
besúgtak a kurvák besúgtak a papok
halkíts a rádión csukd be az ablakot

őszinte bort inni nem merhettél soha
őszinte bort inni nem merhettél soha
lenyelted a nyelved nem voltál ostoba

szállj fel szabad madár énekelte a nép
szabad madár hitted te meg a bamba nép
az is besúgó volt ugye hogy milyen szép

megetted a kefét műfogsorod eltört
lenyelted a békát meg a savanyú sört
a tehetetlenség totálisan eltölt

fingani se mertél a vécén is halkan
fingani se mertél a vécén is halkan
szartál az egészre ma abból is baj van

gyanúsan néz a hold füle van a falnak
gyanúsan néz a nap füle van a falnak
ma is halkan beszélsz a nagy testvér hallgat

azóta is sétál köztünk a félelem
azóta is röhög köztünk a félelem
itt marad örökké nem megy el nélkülem

Anyád

vekker
kávé
gyűrött újság
gyűrött arc
reggel
WC
fogkefe
hányinger
függöny
villany
kiégett
anyád
nem indul
anyád
hány óra?
már?
kurva
éhes vagyok
majd
benzinkút
megint drágább?

telefon
megint telefon
kávé
hová tettem?
posta
sor
hosszú
kávé
úristen
a gyerek
az óvodában
hány óra?
kurva
mit főztél
semmit
nem
nem ettem
anyád
kávé
igen
megvan
a kocsiban hagytam
telefon
holnapra?

lehetetlen
igen persze
dögölj meg!
pénzt?
honnan?
ágy
mégsem
zuhany
fogkefe
pisilni?
tejecskét?
oké
puszika
igen szerelmem
most?
most ne
holnap mit főzöl?
ne káromkodj
puszika
(anyád!)

introvert

xxx rondó

legyűrt indulatok szomjaznak szikrára
éhen döglik vágyad a mindennapok
tányérjából jóllakni képtelen
legyűrt indulatok szomjaznak szikrára

megcsókol a remény elcsépelt álmokban
nézed a híradót holnap is reggel
lesz és tudod gépszíjad körbefut
megcsókol a remény elcsépelt rímekben

szikrára szomjaznak legyűrt indulatok
tetszeleg a jövő mutatja arcát
dekadens és kifakult képeken
szikrára szomjaznak legyűrt indulatok

xxx rondó

szaladok valahol városom utcáin
alattam a járda szürke gilisztaként
delíriumtáncot kígyózik szépséges
törött értelemmel

érkezek sehová józanító ködben
fölöttem a felhő kusza-szakadt rongyként
forgószélben röpköd hangtalan-szépséges
törött értelemmel

vagyok a világon országom trágyában
mellettem a szellem alszik kövületként
csontváza sem okít holtszagú-szépséges

törött értelemmel

elfolyik melletted

mintha redőnyön át
olyan a hangulat
fáj a fejed belé
söröskupak gurul

elvesz a sarokban
söprő meg nem leli
a poharad sem lesz
már sohasem csapig

cigifüstben állnak
kocsmatündérlányok
olyan a hangulat
mintha redőnyön át

mocskos poharakon
ujjlenyomatábrák
meddő alkoholszív
meg-megdobban olykor

fáj a fejed belé
gyomorsavhullámok
csapnak agyadig fel
majdnem bányaomlás

mocskos a hangulat
bűzös ez a lárma
csendes tűzhely mellé
vágyna az ember most

olyan a levegő
mintha más kiköpné
gyanúsan is habzik
elfolyik melletted

nem értem

hajnalodnak az érzések
s reggelre rájuk ül a lélek
komor lesz gyomrom buddhája
rájövök
nem értem
félek

egy koponyából valaki
kanalazza a szépet
a rendőrök elalszanak
rájövök
nem értem
félek

nap messzesége aranylik
lebegnek szürke kékek
magamba szívom szemeid
rájövök
nem értem
félek

este táncol a falakon
keserű feketék lépnek
elém és lassan belém is
rájövök
nem értem
félek

félek az éji hollóktól
dögök bűzétől félek
így telnek beteg nappalok
elmúlnak
nem értem
élek

harmincöt

harmincöt éves lettem én jól megijeszt egy költemény azaz a korom ijesztget hisz nem is egész harmincöt maradt még vagy öt hónapom eszembe jut egy költemény arról az idő mely kemény kopaszodom a fejem tetején csupa-csupa riasztó tény ne ne marháskodjunk nézzük hát sorba de komolyan vagy legalábbis komolykodva gyors főszámolás fejben Petőfi (26) Csokonai (32) József Attila (32) Villon (32?) na ezen én már túl vagyok épp utolérem a következőket Radnóti (35) Byron (36) Pannonius (38) Katona József (39) sajna csak korban műben meg tán soha sőt biztosan nem viszont nem volt olyan szar az életem mint amilyen szarnak néhányuké tűnik mai szemmel bár kóboroltam csavarogtam éveken és kilométerszázadokon át testi lelki bajaim is megszaporodtak mégsem vitt el semmiféle nyavalyatörés mint rebellis Misit a Nagyerdőből a komcsik sem üldöztek olyan erővel akár Ferikét a köztörvényes francoá költőt a köztörvény galádjai nem fulladtam forradalmak ködös mezején még ködösebb legendákba s hitvány tarkólövés sem végzett velem gyilkoló futószalagok végén negyven és ötvenöt között úgyis elment a nagyok legtöbbje lásd Balassi (40) a földim a reneszánsz bluesman és Hašek (40) aki röhögőgörcsöket kirobbantva pofozott bennünket Madách (41) szintén földi a palóc lúzer akinek csak az agya irigyelhető Kafka (41) aki sorra elvesztette pereit s a rehabilitációval már nem sokra megy Ady (42) a horrorlovas fekete punk Zrínyi (44) Csehov (44) Gogol (44) akik átlátták és megmondták a nagy Baudelaire (46) mester aki kísérteteinket fojtotta abszinttengerek áttetszően zöld hangulataiba Schiller (46) aki értett hozzá a mátrixlátnok Orwell (47) Kölcsey (48) a küklopsz ki

mindig két fokkal magasabbról tudott nézni szerencsétlen magyarjainkra Bulgakov (49) Eminescu (49) Vörösmarty (55) a gondolatvérű bölcsek mind alulról szagolják a szimbólumokat metaforákat és a szóvirágok egyéb alfajait jézusom és akkor a zenészekről még nem is szóltam Mozart Hendrix Kurt ugye megbocsátjátok és ugye te is Jenis aki napra pontosan egy hónappal születésem előtt repültél el van tehát még vagy húsz évem ha nagy költő akarok lenni de lehet hogy csak két napom nem túl fényes kényszerhelyzet első helyezett már nem leszek maximum kényszerhelyezett valami megosztott különdíjjal üres boríték stex majd később talán csak a megosztott dicsőség ötven százaléka vigasztal talán egy svédasztal rászáll Poe hollója s azt károgja nyever more nyikdi nyikomu ötvenöt évesen talán írok valami hasonló szöveget mint ez itt Petőfi vitéz az öreg hobó feláll Morrison mellől egy tündérországi sztriptízbárban megpödri bajszát átkiált nekem vagy átjössz haver vagy megöregedhetsz de akkor már nem leszel igazi tökös rockandrollos csávó esetleg csak valami ógörög tollnok tudod egyedül az ógörög bölcsek éltek olyan bazi sokáig hogy még ma is olvastatják az istenadta-verte jónépet erre bólogatni kezd az összes sok esztendeje huszonéves haverom harmincötöt suhintanak szárnyukkal hajuk meglebben harmincöt vagy ötvenöt vagy nyolcvanöt pofonból se mindegy nőből se sörből se pénzből se nem még évből névből révből itt most abba kell hagynom az önsajnálatot Encsi kiabál apa gyere gyorsan Julcsi nem hagy leckét írni

ja a lecke

járni tovább

ha álmodom hogy addig kútra járok
amíg a testem csörren összetörve
kicsurrant vérem földön szárad rögbe
csak hagyma kell meg só a tálaláshoz

tán irgalom hogy nem esz meg az Élet
kis éltem még a véget meg-megúszta
megúszta sajn' az életét is guszta
habköznapokba köpköd sárga pépet

e kútra járni bosszú 'sz lehetetlen
meginni mind hüs bóditó vizét itt
de járni untalan mint akit szédít

hogy térdig állhat forrás-lényegedben –
– a folyamat mi szép eredményérzet
s az életvízíz lassan semmivé lett

ahogy öregszel

ahogy öregszel
úgy hülyülsz
egy helyben soha
meg nem ölsz
álmokat meg nem
simítasz
visítasz nincs hős
se mítosz

ahogy hülyülsz
öreg leszel
egy helyre angyal
rád leszáll
nem ölsz hősöket
ősöket
felejtesz álmot
túl sokat

harmadik versszak
hogy legyen
szappanoperás
húgylágyan
engedsz a szívnek
nem érted
tollad a löttybe
bemártod

Kocsmák, ahol a múlt...

Kocsmák, ahol Villon a borba nézett,
kurvák, akik a szádba nyaltak mézet,
mind, mind a múlt, s a tegnap párás képzet,
csak ősz, csak dér és haj, ha már fehér lett...

Hazug a tűz, ha már nem vérszín lángja,
a vágyad nőhet, bár nődet nem hágja,
a versedből sem épül holnap máglya,
az orvos is csak ereidet vágja...

Barnás a véred, s úgysem jő már jobb kor...
Elbújt a hold, és tudja, soha jobbkor...
Borodba Villon s kurvák szája horkol...

Bort a nőkbe, a nőket öntöd borba,
táncolsz, mint őrült, részeg, herélt Zorba!
Ványadt szélben könnycsepped csípős torma...

Fehér csempék szonettje

ha már a vágyaid is fogyókúráznak
mert a nagy terhelést el nem bírja gyomruk
s boldog ötleteid koporsókba hordjuk
fordíts gyorsan hátat hazának és háznak

reménynek lilláknak kedvnek és daloknak
szív ér koleszterin üdvözöl a kaszás
szar a cétéd megin' ez is nagy kicseszés
boldogságot tőled ma orvosok lopnak

aki nem példásan nyögi bús napjait
remény ellenszerét vénába kapja itt
ételtől italtól tiltassék el míg él

immunrendszerfekély-levesből a kín kél
kórházi koszt-röhejt soha meg ne szokjon
csontvázak farkából infúziót szopjon

zsugorodik

tudod úgy átázott a lelkem és
fel is puffadt e nyirkos világban
a szárnyamból a tollak kihulltak
jók lesznek dísznek vagy tán párnákba

tudod úgy tönkrement a testem és
rímeim is ragrímtavak
a fejemből a gondok kihulltak
helyettük már nő egy agydaganat

és felröppen a szívem a fákra
lenéz majd a háborúkra hátha
észreveszik ottan

a zajban és a csöndben utána
angyalok szállnak és mintha fájna
zsugorodik holtan

Tartalom

extrovert

Ha majd egyszer újraszületek 9
A gyíkok halála 11
dinnyemagok 12
Kedves J! 13
menetelnek gyalázatos 14
Tél 15
Örökké 16
Talán ha 18
üvegszilánkok / lélekcsörrenések 19
Az emberek félnek 21
átkozhassam 22
hanem 23
rabszolgavágy 24

per

xxx töredék 27
szonett, amelyben baráti jobbot
nyújtok Mizser Attila néked
örülök hogy nem használsz féket

irány a papír jer talán jobb ott... 28
kapálva ködöt 29
Mi a tlon? 30
...ak 31
Radnóti 32
én nem vagyok proletár 35

trans

xxx rondó (hangzatos papíron) 41
xxx rondó (ne vegye komolyan) 42
fallikus 43
avantgárd füstkockákban 45
kiírom magamból 47
könyvjelző 48
xxx 1 49
xxx 2 50
nincs már 51
psicho 52
ösztön és értelem 53
minim 54
néha úgy érzem – Ó 58

up

szonett-töredék	63
Analitikus análpolitikai szabványtöredék	64
szonett az irracionális ösztönök térnyeréséről	65
eljöve fénye	66
mindenesetre járványvéres	67
bitang rabszolganép	68
én ember helyett	69
úszunk a nagy magyar takonyban	70
rém	72
a küszöbön túl	76
jutott neki megint a vége	78
ami maradt	79

down

habzanak	83
Amíg a lányok szépek	86
de siralmas nékem	88
majdnemblues	90
akinek nem tetszik	92
besúgóblues	95
Anyád	97

introvert

xxx rondó (legyűrt indulatok)	103
xxx rondó (szaladok valahol)	104
elfolyik melletted	105
nem értem	107
harmincöt	109
járni tovább	111
ahogy öregszel	112
Kocsmák, ahol a múlt...	114
Fehér csempék szonettje	115
zsugorodik	116

E kötet szerzője – még szerepverseiben is! – szemérmetlen nyíltsággal műveli az alanyi költészetet. Nem szándékozik lemondani az odamondogatás gyönyörűségéről. Jól megasszongya mindenkinek, aki a begyében van: komenistáknak, globalistáknak, posztmoderneknek. Mindig keményen beszól, ha valahol tömbösödést észlel.
Ezt az anarchisztikus attitűdtől sem mentes szenvedélyes kimondást azonban legfajsúlyosabb verseiben már szervezett, összetettebb metaforák megképződését is lehetővé tevő formák hömpölyögtetik. Ennek köszönhetően aztán a versfolyam a közéletiség medréből egyre gyakrabban átcsap az általánosba. Az általánosból pedig – ha jól látom – a létezés tragikuma felől érzékelt személyes felé is képződnek már szellemi buzgárok. Offenzív, terjeszkedőben-gazdagodóban levő költészet ez. Merész távlatokat nyit, és a maga sokféleségében képes láttatni a (hiába)valót.

Hizsnyai Zoltán

129,-Sk / 850,-Ft

ISBN 80-89032-72-9

9 788089 032723